

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1473/2025
18.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вање Јовановић Чупић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 947/23 од 15.05.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 192/25 од 03.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вање Јовановић Чупић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 947/23 од 15.05.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 192/25 од 03.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 947/23 од 15.05.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 2. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року, новчана казна ће бити замењена казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 192/25 од 03.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Вања Јовановић Чупић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијаних пресуда, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер изрека правноснажне пресуде не садржи индивидуализован предмет радње извршења, већ је наведен неодређени „НН“ предмет, због чега сматра да у опису радње извршења кривичног дела, недостаје битан елемент бића кривичног дела из члана 336. став 2. Кривичног законика.

Кривично дело спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 2. Кривичног законика чини онај ко у намери да спречи или отежа доказивање сакрије, уништи, оштети или делимично или потпуно учини неупотребљивом исправу, односно друге предмете који служе за доказивање.

Изреком правноснажне пресуде утврђено је да је окривљени АА, у време и месту означеном у изреци пресуде, способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела и хтео његово извршење, у намери да спречи или отежа доказивање, уништио и потпуно учинио неупотребљивим предмет који служи за доказивање, тако што је, када су му пришли полицијски службеници ПС Инђија како би извршили преглед окривљеног, окривљени који је држао у руци НН предмет сумњив на опојну дрогу и наредили да овај предмет преда, исти ставио у уста и прогутао, те тако спречио вештачење ове супстанце, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

Супротно наводима браниоца, Врховни суд налази, да изрека правноснажне пресуде садржи сва битна обележја кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 2. Кривичног законика.

Наиме, изреком пресуде јасно је описана радња извршења, предмет радње извршења, субјективни однос окривљеног према извршеном кривичном делу и наступела последица. Предмет радње извршења у изреци је одређен као предмет сумњив на опојну дрогу, који је окривљени држао у руци у тренутку доласка полицијских службеника, а потом, након издатог наређења да предмет преда, исти ставио у уста и прогутао, чиме је онемогућено његово даље испитивање односно вештачење.

За постојање кривичног дела из члана 336. став 2. Кривичног законика, није неопходно да предмет радње извршења буде одређен у смислу навођења његовог назива, врсте или садржине, већ је довољно да буде одредив у конкретном догађају, односно да је кроз опис радње извршења и последице јасно идентификован као предмет према коме је радња била усмерена. У конкретном случају, по оцени Врховног суда, предмет је довољно индивидуализован управо кроз радњу окривљеног и наступелу последицу, јер је прогутан баш предмет који је држао у руци и који је био предмет поступања полицијских службеника.

Чињеница да је предмет означен као „НН предмет сумњив на опојну дрогу“, не доводи у питање његову одредивост у смислу постојања предметног кривичног дела, будући да се кривично дело из члана 336. став 2. Кривичног законика, не односи на утврђивање садржине тог предмета, већ на понашање окривљеног усмерено на сакривање, уништавање, оштећење или на други начин онемогућавање доступности предмета за даље коришћење у поступку, као предмета који служи за доказивање.

Како се, у радњама окривљеног стичу се сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 336. став 2. Кривичног законика и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења - у намери да спречи или отежа доказивање, уништио и потпуно учинио неупотребљивим предмет који служи за доказивање, тако и субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата свест о забрањености дела, то Врховни суд налази да су неосновани наводи браниоца окривљеног АА којима се истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног, оспорава значај спорног НН предмета у кривичном поступку и његову доказну снагу, што представља оспоравање утврђеног чињеничног стања односно повреду одредбе члана 440. ЗКП, које не представља законом прописан разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега није била предмет оцене од стране Врховног суда, у овом поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев за заштиту законитости одбио као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић